

227 DE UNGES SANG

Marschtempo

Vi fik ej un - der Ti - der-nes Tryk et bø - jet Mod en

4 lu - den-de Ryg, vor Kamp, vort Kald, hvad bæ - re vi kan end lig - ger gemt un-der

8 Syns - kre-sens Rand. End vor Røst er u - den Magt og vor Daad u - den Hjem og om

11 os er al-ting sagt med de Ord: vi vil frem! frem - ad ef - ter Li - vets

14 Kran - se! Tid har vi ej til at stand - - se.

1. Vi fik ej under Tidernes Tryk
et bøjet Mod en ludende Ryg,
vor Kamp, vort Kald, hvad bære vi kan
end ligger gemt under Synskresens Rand.
End vor Røst er uden Magt
og vor Daad uden Hjem
og om os er alting sagt
med de Ord: vi vil frem!
fremad efter Livets Kranse!
Tid har vi ej til at standse.
2. Vi ved, der end maa fares i Mag,
vi gaa som mod en gryende Dag,
men famler ej i Mulmet omkring
og skal ej hildes i Taagernes Ring.
Har vi langt endnu til Havn,
der er Vind i vort Sejl,
der er Lysning for vor Stavn,
at vi ej løbe fejl.
Trøstig fremad! tændt er Fyret,
Vej kender Han, som har Styret.
3. Kun Fod for Fod vi se, hvor vi gaa,
men ved dog godt, hvorhen vi skal naa,
til dybt i Barm at ha' vort Kompas
og ej blot finde, men fylde vor Plads.
Ja, vor Gang maa blive fast –
vi er fribaarnes Æt,
og vor Higen maa faa Hast
og vor Fod blive let,
Øjet opladt, Haanden øvet,
Tanken paa Flugt over Støvet.
4. Vi høre, hvor det kalder os frem,
vort gamle, sjunkne Fædrenehjem;
det tappert bød Aartusender Trods,
men har nu hele sit Haab sat til os.
Vi skal rense det for Støv,
vogte tro, hvad som du'r,
vi skal slynge Vaarens Løv
om dets vejrslagne Mur –
Danmark, uden Læ af Bjerge,
vi vil dig styrke og væрге.
5. En ensom Vandring ej staar os an,
vi flokkes fluks, hvor mødes vi kan;
vort Mod til Farten da bliver frit,
og det gaar frem, naar vi kønt holde Trit,
Ja, da trave vi med Sang
over Sten, over Stok,
Vejen bliver aldrig lang
for den sluttede Flok;
slut da sammen! kort er Glæden,
snart skal vi spredt ud i Kæden.
6. Ja snart det sker, at vi skal af Sted,
og alle Vaaben maa vi ha' med;
de slibes alt og skærpes saa smaat,
og vi vil lære at føre dem godt,
lære ret at gøre lyst,
hvor vi sætte vor Fod,
og igennem Livets Dyst
bære Ungdommens Mod;
Dagens Møje, Kampens Lue,
aldrig i os skal det kue!

Jens Christian Hostrup